

אבינועם חקלאי

שא חור!

הציווי הנמצא בשחור, כתם שאינו רק בלתי מחיק, שאינו רק מלכודת למבט, אלא גם חור קוסמי שואב אשמה.

בין עין לאין, בין חור למבט, הצבע הסמיך מבקש לקבל צורה, גוף תובע את פיגומיו, את פגמיו, זין מבקש להזדקף.

מאמץ אדיר להתרומם, לעמוד, האצבעות תולמות את תנועות הגוף, יולדות צורות לא-צורות דמויות מַח, אולי האיבר הפגיע ביותר.

כך נכנס היוצר אל תוך מסורת של ציירי ראש.

כמותם, ועם זאת ביחס לעצמו בלבד, הרפרנס הסופי אינו האב והמורשת כי אם הסיבה המטושטשת המניעה כל זה: הוא סובל מחותם ה-*lalangue* - הבללֶשון (השם שנתן לאקאן ל"חומר" הכאוטי, המרובה שממנו עשויה השפה לפני שהושתו עליו חוקי הלשון); מהכאב הישראלי - *Israeli pain(t)*.

הלא-מודע הוא פוליטי עד כמה שהוא מנסה לדחוס שברי התנסויות לתוך סיפור המהוּבָר (=ארטיקולציה; חיבור מפרקים; חיבור הברות) על פי חוקי השפה.

ממשי ללא חוק המבקש לקבל צורה דלוזיונלית באופן היומיומי ביותר.

קמעות, לחשים, קללות, כישופים, חמסות, צינורות, נחשים, ערבית, ערבים, מים, אובייקטים מחלידים, דפים ישנים וקרועים, שברי פסוקים מחלונות בית הכנסת הצבעוניים.

מה שנגע בגוף באי-סדר מקבל חיים של תהו בציר.

ההתענגות משתוללת, הצבע מכסה הכל כמו נחשול בעוד היוצר עומד מול כל זה בידיים חשופות.

אין כאן דימויים, אין מה שמייצג דבר אחר, מוצאים כאן את עקבות הגוף המתענג, הכואב.

בפאתי השפה אליה אנו נסחבים בכח שולטת המטונימיה. נחש, צינור, תפילין של יד - מוטחים על המשטח בשל דמיונם ובשל המזל שהביא אותם להתקל בילד שהפך ליוצר.

חומר המבקש תמיכה בצורה - הינה חוויה יומיומית, או שמא לילית, בה מתנסים כל אחת ואחד.

הלילה המוחק את ייצוגי העולם מחבר את החלום; רגע ההתעוררות הקשה
מנשוא המותח גשר מעל לתהום הדמדומים, השיבה מחופשה...
קבלה מזמין אתכם אל הסיוט, אל פרדסי הרע, אל המאבק של יעקב במלאך לאורך
לילה שלם בסופו יקבל את השם: ישראל.

ברוכים הבאים אל הגיהנום, השאירו את התקוות במלתחה, תוכלו לקבל אותן
בחזרה בדרככם הביתה, כאשר תשובו אל העולם הרגיל, עולם השקר של מראית
העין המרגיעה - ותדעו, כי המאמץ להיות אדם, לקום מן העפר, להיות יש מאין,
הוא מעשה הירואי.

יתגבר!